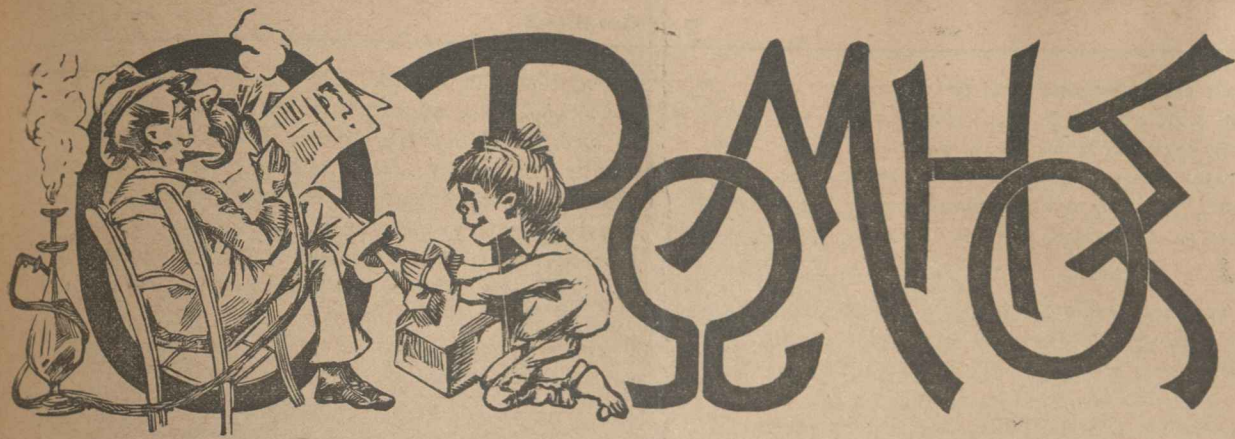

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έννατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αι 'Αθηναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τούς Ρωμηούς άχρεία.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΗΟΣ τήν έβδομάδα — μόνον μιá φορά θα βγαίνει,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνει.
Συνδρομητάς θα δέχωμαι — γιατί λεπτά δέν έχομε.
και 'στών 'Αθηνών την πόλιν — και είς τήν άλλοδαπήν,
και είς τήν 'Ελλάδα όλην — δίχως νάζια κι' έντροπήν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — **όκτώ φράγκα είναι μόνο.**

για τά ξένα όμως μέρη — **δύνα φράγκα και 'σπό χέρι.**
Κι' ένα φύλλο άν κρατής — έγινες συνδρομητής,
κι' όποιος τόν παρὰ δέν δίδει — θα τόν φάη μαύρο φίδι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρòς έμέ.
Για τή σάρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιá δεκάρα.

Του Φλεβάρ' είκοσιμία
και του Δήμου τρικιμία.

Ποῦντος τετρακόσα και είκοσιένα,
τῆς Βουλῆς τὰ φῶτα κρέμονται οδυμένα.

**Ο Δήμαρχος Μελάς,
άλλος κακός μπελάς.**

Α'

'Αφού κι' εγώ εξέχασα εκείνον τόν χαβά
πού μούλεγαν πώς τέσσερα 'σπίσαν πορτοκάλια,
αφού έμπήκα μόνος μου είς όλων τά στραβά
κι' υπέκυψα 'στών φίλων μου τά τόσα παρακάλια,
αφού και πάλι Δήμαρχος έπρόδαλα 'στή μέση
άν κι' είναι τίτλος μπόσικος και διόλου δέν μ' άρέσει.

'Αφού ως Δήμαρχος κι' εγώ μιάν ώρα δέν άνάσανα
και του Σεβάρχ θαλασσινού έτράβηξα τά βάσανα
για τήν υγείαν μοναχά συμπολιτών γενναίων,
κι' άν άλλος ήτο Δήμαρχος του Δήμου 'Αθηναίων,
οί μὲν μισοί μου εκλογείς θα έλφωναν 'σπό χῶμα,
οί δέ μισοί θα έπνεαν τά λείσθια 'σπό στρώμα.

'Αφού υπερεμόχθησα να γίνουν τά σφαγεία
για να μη βλέπτεται ποσώς ή των άστών υγεία,
γιατί καθώς σάς έλεγα κι' όλίγον άνωτέρω
μόνον για τήν υγείαν σας τά πάντα υποφέρω,
και δι' αύτήν ανέλαβα και τῆς 'Αρχῆς τά βάρη
και τώρα τó κεφάλι μου τó σπαζώ 'σπό ντοβάρι.

'Αφού καθένα 'σκόπευα να πλακοστρώσω δρόμους
και σχέδιον κατήρτισα περί των υπονόμων,

γιατί, καθώς όσφραίνεσθε, και πρό πολλού κι' έσχάτως
ή βούταις εξέχειλισαν κι' έβρώμησε τó κράτος,
και πρέπει και παρ' 'Ελλησι καθώς και παρὰ Φράγκοις
κι' οί τόποι να μσχοβολούν τῆς φυσικῆς ανάγκης.

'Αφού κι' οί δρόμοι πάντοτε φροντίς μου ήσαν κι' έννοια
κι' αυτόχρομα έλύσσαξα να λείψη πιά κι' ή σκόνη,
να μην άσπρίζη πῶς πολύ τά σεβαστά μου γένεια
κι' είς όλους τούς Φιλέλληνες να μη μάς χαντακώνη,
άλλ' όμως οί άνώτεροι τήν σκόνη άμελούν
κι' είς όλους τούς πούδρέ χορούς για πούδρα τήν πουλούν.

'Αφού τά χρέη έφθάσαν είς τó μη παροχίτερο
κι' έφαγα τά ματίκια μου είς τάξιν να τά σέσω,
προτού είς τας ημέρας μου κι' ό Δήμος ό γρουσουζής
σαν τó Κουθένιο των Ρωμηών να κηρυχθῇ αμειλούσης,
κι' εκχώρησιν έήτησα μεγάλων προνομίων
και φόρους εκ των πλουτιών και των πεζοδρομίων.

'Αφού παραχλίστεκε ό σκεπτικός μου νους
για τó νερό τῆς πόλεως και τῆς Χελιδονούς,
και για να παύση τού νερού ή μέλα συμφορά
τόν Σουμαρίπα έστειλα να 'βρῇ παντού νερά,
κι' οί κόποι του ύδατοπικου δέν τῆγατε χαράμι
κι' όπου πατεί τó πόδι του εύρίσκει κι' ένα όράμι.

Ἄφου εἰς διασκέδασιν ποτέ δὲν ἐπλησίασα,
ἄφου κι' αὐτὸ τὸ ἑκαρτέ ἀκόμη ἐθυσίασα,
ἄφου Δημάρχων παλαιῶν ἐρράντισα τοὺς τάφους
κι' ἐμπλεξά μὲ κανάγηδες καὶ μὲ λιβελλογράφους,
καὶ πᾶς Ἀρχὴ τῆς πόλεως σκληρότατα μ' ἀρνήθη,
καὶ μήτε μὲ συνέδραμε, μηδὲ συνεκινήθη.

Ἄφου πρὸς τὴν σοφίαν μου ἐκτίμησιν δὲν δείχνουν
καὶ μὲς 'στὸ χρονοντούλαπο τὰ σχέδιά μου ρίχνουν,
κι' οἱ Βουλευταὶ παράμερα τὴν Δημαρχίαν ἄφησαν,
εἰς δὲ τὴν συνεδρίασιν τῆς περασμένης τρίτης
τὰ μούτσουνα τῶν δωρεᾶν κι' αὐτοὶ ἐφωτογράφησαν
μὲ τὸν Τρικοῦπη, ποῦλαμπε ὡσάν Ἀποσπερίτης.

Ἄφου ὑπέστην διωγμούς ἀπὸ τὸν Θεοτόκη
ὡσάν νὰ τοῦφάγα κι' ἐγὼ κανένα πιρνεκόκι,
ἄφου 'στοῦ Δήμου τῆς δουλειᾶς κι' ἐκεῖνος ἐπεμβαίνει
χωρὶς νὰ νοιώθῃ τίποτα καὶ νὰ καταλαβαίνει,
ἄφου ζητοῦν καὶ 'στὸν Μελά νὰ βάλουνε καπίστρι
σάν νάναϊ Δημάρχος κι' αὐτὸς ἀπὸ κανέν' Ἀγκίστρι.

Ἄφου χωρὶς νὰ μ' ἐρωτᾷ μοῦ κόβει τὰ κοντύλια
κι' ἔχω κι' ἐγὼ σάν ἄνθρωπος παραπολλὰ καντύλια,
ὅπου ἀνάβουν εὐκλα κι' ἀμέσως πέρνω φόκο
κι' εἰς ὅσους πρέπουν φάσκελα τὰ δίνω μὲ τὸν τόκο,
ἄφου κι' αὐτὸς ἐπιτηρεῖ τὸ κάθε μου τεφτέρι
κι' ἂν τοῦ καπνίσῃ κι' ἐλεγκτὴ τὸν Λόου θὰ μοῦ φέρῃ.

Ἄφου ἄγρὸν ἠγόρασαν κι' οἱ προῦχοντες τοῦ κράτους
γιὰ πλακοστρώσεις τῶν ὁδῶν, σφαγεῖα κι' ἀποπάτους,
κι' οὐδὲ μικρὸν ἀνησυχοῦν οὐδὲ τοὺς μέλει διόλου
ἂν τρέχουν χασαπόκυλα 'στὸν δρόμον τοῦ Αἰόλου,
κι' ἂν κάρα βρώμικα διαβοῦν μὲ βρυχηθμούς βωδιῶν
πρὸς αἶσχος τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τρόμον τῶν παιδιῶν.

Ἄφου κι' αὐτὸ τὸ δάνειον δὲν 'τέλειωσε ἀκόμη,
ἄφου φορήμια κοίτονται καταμεσῆς τοῦ δρόμου,
καὶ μήτε τὰ παρατηροῦν κλητῆρες κι' Ἀστυνόμοι
κι' ἐγὼ τὰ βλέπω ἀπορῶν καὶ κάνω τὸν σταυρό μου,
ἄφου 'στὸ ραχοκόκκαλο μοῦ 'μπήγουν τὸ μαχαίρι
καὶ τοῦ Μελά ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.

Ἄφου κι' ἄφου καὶ κόντρ' ἄφου, γιὰ τοῦτο παραιτοῦμαι,
κι' ἀπὸ τοὺς ὑπαλλήλους μου συγγνώμην ἐξαίτουμαι,
ἀφίω δὲ τὸν Δήμον μας πρὸς τὸν Σηλυβριώτην
ἂν καὶ λυπῶ κατὰκαρὰ τὸν κάθε πατριώτην.

Γνωρίζω γιὰ χατῆρι μου πῶς θὰ κατακοπῇτε,
γνωρίζω πῶς θὰ κλάψετε, γνωρίζω πῶς θὰ 'πῆτε:
«Ὦχου! καὶ τί θὰ γίνωμε ποῦ τόκοψε κουμποῦρι
ὁ Δημάρχος μας ὁ Μελάς, ποῦ ἦταν κελεπούρι.»

Ἀμέσως σάν παραιτηθῶ θὰ πέσῃ ἐδῶ πέρα
κίτρινος κι' ἄσπρος πυρετός, πανοῦκλα καὶ χολέρα,
καὶ ὅλοι σας θὰ πάθετε κασσίδα, λέπρα, ψώρα,
καὶ θὰ ψοφάτε κίτρινος καθὼς τὸ κεχιριμπάρι,
καὶ κάθε φερετροποιὸς θὰ τρέξῃ ἀπὸ τώρα
νὰ σᾶς τεντώσῃ τὸ κορμὶ καὶ μέτρο νὰ σᾶς πάρῃ.

Γνωρίζω σῶος ἐκλογεὺς πῶς ἕνας δὲν θὰ μείνῃ,
ἀλλ' ὅμως θὰ παραιτηθῶ... τὸ εἶπα καὶ θὰ γίνῃ.
Ἐγὼ μὲ Θεοτόκηδες καθόλου δὲν ξιπάζομαι...
γειά σας, παιδιὰ... σᾶς χαιρετῶ κι' ἐν μέσῃ σᾶς ἀσπάζομαι.
Μ' ἐπήρανε τὰ δάκρυα... φιλήστε μου τὸ χέρι,
μὲ κοπετούς κι' ὁλοφυρμούς προσδράμετε σιμά μου,
κι' ἂν σφάξω τὴν καρδοῦλα σας μὲ δικοπο μαχαίρι
γνωρίζω μὲς 'στὰ φύλλα τῆς πῶς θαῦρω τὸν μῦθό μου.

Ἄλλ' ὄχι, μὴν οὐδὲρθε, κρατεῖτε τὴν καρδίαν σας,
καὶ πρῶτος καὶ καλλίτερος θὰ ἔλθω 'στὴν κηδεῖαν σας,
τοῦ δὲ λοιποῦ θὰ κάθωμαι κοντὰ κοντὰ 'στὸ τζάκι,
καὶ θὰ διαβάζω ποῦ καὶ ποῦ κανένα ρωμαντζάκι,
καὶ ἄποτε θὰ παίζω βίστι καὶ κάποτ' ἑκαρτέ
χωρὶς ποσὼς νὰ μ' ἐνέχλουν τοῦ Δήμου ἐσχατὰ,
μηδὲ νερά Χελιδνοῦς, μηδὲ τοῦ Σουμαρίπα,
καὶ θὰ καπνίζω 'ξένοιστος τὴν ἀκριβή μου πίπα.

Θὰ φασκελώσω τὰ πολλὰ συμφέροντα τοῦ Δήμου
κι' οἰκτεῖρων καὶ περιφρονῶν προστύχους φαρμακόνους
θὰ προσκλῶ 'στὴν Ἀλεπού μαζί μὲ τὸ παιδί μου
μεγάλας Βαρωνίδας Κούν κι' ἐπιφανεῖς Βαρόνους,
καὶ τότε σεῖς τὸν Ὑπουργὸ πατόκορφα θὰ λούζετε
καὶ τὰ μαλλιά σας σέρνωντας ὁμόφρονι θὰ σκυλίζετε:
«βρε Δημάρχο ποῦ ἔχαμε, βρε Δημάρχο ποῦ ᾄχαμε,
καὶ πῶς τὸν ἡσημονήσαμε καὶ πῶς τὸν ἐξεχάσαμε.»

Ἐχετε γειά, σᾶς χαιρετῶ, κι' ἄφου μοῦ πᾶνε κόντρα
πηγαίνω Λόρδος Δημάρχος νὰ γίνω μὲς 'στὴ Λόντρα.

B'

Δύο φορήμια ἤσυχα σαπίζουν σὲ μιὰ στράτα
καὶ κουθεντρίζουνε κρυφὰ καὶ τῶνα 'στ' ἄλλο λέει:
«ἔμαθες, βρε φορήμι μου, τὰ θλιβερά μαντάτα;
ἐπαραιτήθη ὁ Μελάς κι' ὅλος ὁ κόσμος κλαίει».
Μίλα καλά... παρὸλ ντοννέρ... Χριστὸς καὶ Παναγία...
ἐπαραιτήθη ὁ Μελάς καὶ πᾶνε τὰ σφαγεῖα...

Κι' ὁ Βασιλεὺς τοῦ 'μήνυσε κι' ἐπῆγε 'στὸ Παλάτι
καὶ τοῦπε «Δημάρχε Μελά, ποῦ τόσο σ' ἀγαπῶ
καὶ τρῶς ἐδῶ 'στ' Ἀνάκτορα συχνὰ ψωμί κι' ἄλατι,
σάν Βασιλεὺς σ' ἐκάλεσα δὴδ λόγια νὰ σοῦ πῶ.
Αὐτὴν σου τὴν παραιτήσιν νὰ τὴν ἀνακαλέσῃς
καὶ πάντα νάχῃς ὁμαλὰς μετὰ τῶν ἄλλων σχέσεις
κι' ἂν θέλῃς πάντοτε ζωὴ καὶ κότα νὰ περνᾷς,
νάσαι τοῦ Δήμου προσετῶς χωρὶς νὰ κυβερνᾷς,
καὶ τότε, Μεγαλόκη μου καθ' ὅλ' ἀγαπητέ,
μηδὲ λεπτό δὲν θὰ χρωστής τῆς Μεγαλοῦς ποτέ».
Ἄλλ' ὁ Μελάς δὲν ἄκουσε κι' αὐτὰ τὰ παρακλῆσι
κι' οὐρλιάζαν οἱ ἐκλογεῖς σάν νηστικὰ τσακάλια.

Μὰ κι' ὁ Νομάρχης 'στὸν Μελά μὲ τέτοιο τρόπο γράφει:
«ἄμάν, κουζούμ, ἄμάν γιουβρούμ, ἄνε, Μελά, νισαρίμ,
μὲ τούτη τὴν παραιτήσιν μὰς ἀναψες γιαγκίνι,
κι' ἂν εἶναι 'λίγο τὸ νερό 'λιγώτερο ἂς στερέψῃ,
κι' ἂν κάθε βρούσι 'στεῖρεψῃ ἀκόμη ἂς στερεψῇ,
κι' ὁ Δήμος ἂν μουφλούζεψῃ ἂς ξαναμουφλούξῃ,
κι' ἂν χρέη δὲν ἐπλήρωσε ποτέ ἂς μὴν πληρώσῃ,
κι' ἂν χρέη δὲν ἐπλήρωσε ποτέ ἂς μὴν πληρώσῃ,
κι' ἡ σκόνῃ ἂν μὰς 'στράβωσε ἂς μὰς ξαναστράβωσῃ,
κι' ἡ βρώμικα ἂν ἐπλήθυναν γι' αὐτὸ δὲν σὲ πειράζωμ,
κι' ἡ βρώμικα ἂν ἐπλήθυναν γι' αὐτὸ δὲν σὲ πειράζωμ,
ἔχομε μιζομάντυλα τὴ μύτη μας νὰ φράζωμε,

Τοῦ Ψύχα τὸν ὑπόγειον περνᾷ κι' ὁ Φασουλῆς
μὲ πυροδόλα πεδινα δυνάμεως πολλῆς.

κι' ἂν σφάζουν βώδια καὶ τραγιά ἐντὸς τῆς πρωτευούσης
ἂς γίνῃ καὶ 'στὸ Σύνταγμα ὁργήγορα χασάπικο,
ἀρκεῖ τὰς παρακλῆσεις μας σάν ἀγαθὸς ν' ἀκούσῃς
κι' ἐκεῖνο τὸ μπουρίνι σου ν' ἀφήσῃς τὸ Ἀράπικο,
κι' ἐγὼ κοντύλι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ σοῦ κόψω πιά
κι' οὐδὲ θὰ στέλλω ἔγγραφα παραξένα κι' ἀλλοιότικα,
καὶ τότε ἐκτός τῶν Ἀθηνῶν θὰ πᾶν τὰ χασαπικά
κι' ὁ δρόμος θὰ πλακοστρωθῇ, ποῦ βγάξῃ 'στ' Ἀναριώτικα.

Κι' ὁ Θεοτόκης ἄρχισε παράπονο καὶ κλάμμα
καὶ τοῦ Δημάρχου ἔγραψε τὸ παρακάτω γράμμα:
«Τῶνον Μελά, παραπολύ μυτιγόγγικτος μὴν εἶσαι
κι' ἀμέσως κάμποσο νερό μὲς 'στὸ κρασί σου χύσε...
ποὺς σοῦπε ἀπὸ Δημάρχο πῶς θέλω νὰ σὲ πᾶψω;
κι' ἂν 'στόπανε 'στὴν Ἐκκλησίᾳ κερί νὰ μὴν ἀνάψῃ,
κι' ἂν στόμα 'στόπε Ἀλεπούς νὰ μείνῃ ντίπ βουδῶ,
κι' ἂν 'στόπανε 'στὴν γειτονιά νὰ μὴν ξαναδιβάδῃ,
κι' ἂν 'στόπε τὸ Ρηγόπουλο
'στὴν Μπαρμπαριὰ σκαλόπουλο.
Τῶνον, ἂν σοῦκοψα κι' ἐγὼ κοντύλια μερικὰ
ἔρεις πῶς μὰς ᾄχανάκωσαν τὰ οικονομικά,
κι' ἂν σούφταξῃς σὲ τίποτα μὴ μὴ ξεσυνερίζεσαι
κι' ἀπὸ τὴν Δημαρχίαν σου ἀσπλάγχχνος μὴ χωρίζεσαι.
Τῶνον Μελά, ξεθύμωσε κι' ἔλα κοντὰ μου 'μίλα
καὶ μὴ, καῦμένη, φαίνεσαι 'στὸ πείσμα σου καμῆλα.

Μὴ θέλῃς τὸ κεφάλι μας 'στὸν τοῖχο νὰ κτυπήσωμε,
ἐμεῖς κι' ἂν ἐμαλλώσαμε μὰ πάλι θ' ἀγαπήσωμε,
καὶ μὰ χαρὰ θὰ σμιζώμε νὰ 'ποῦμε σὺν σεβντὰ μὰς,
τὰ γρήμια, τὰ βάρη μας, καὶ τὰ καθήκοντά μας.
Κι' ἄφου βᾶσῃς ἡ σκουρία σου ἀπὸ μεγάλη ράτσα
δὲν πρέπει, Μεγαλόκη μου, νὰ κἀνῃς σάν κυράτσα,
κι' ἀπὸ τῆς παραιτήσεως τῆς μπαγκατέλαις σκόλα
κι' ἐγὼ σκοπεῖω, Δημάρχε, τὰ σφῆρα σου ὅλα
νὰ τὰ συστήσω 'στὴν Βουλὴ σάν ἄλλῃ τὸν Ἀποῖν
κι' ὡς τότε 'ζῆσε, τζένη μου, νὰ σᾶς χλωρὸ τοῦφύλλι.»

Κι' ὁ Μυλλάρδος τὸν φωνάζει καὶ τοῦ λέγει τὸ καὶ πῶς:
«ἀφῆσε τὸ τόσο νάζι καὶ τὸ τόσο γινεῖο...
εἰς τὰς τόσας συμφορὰς μου καὶ τὰς ἄλλας δυστυχίας
μὴ καὶ σὺ τοὺς ὑπαλλήλους χαιρετᾷς τῆς Δημαρχίας,
μὴ μὲ πόνο καὶ μὲ λόγια πιναρμένα τοὺς 'μιλῇς,
μὴ μὲ δάκρυα 'στὰ μάτια καὶ 'στὸ στόμα τοὺς φιλῇς.
Πᾶρε πίσω μαρμαί κλάψαις, πάρε πίσω τὰ ριχιά,
ἄκουσε καὶ τὸν Μυλλάρδο, ἄκου καὶ τὸν Βασιλεῖα,
καὶ μὴ θέλῃς ἄρον ἄρον 'στῆς ἀνοίξεως τῆς ζέσταις
νὰ μὰς βγάλῃς, Μεγαλόκη, ἐκλογῶν καινούριας φέσταις,
ἐπειδὴ καθένας φίλος καὶ θεοσπῶν μου γνωρίζει
ἐκλογαὶς ἂν γίνουν τώρα πῶς μαυρίλα μοῦ μυρίζει.

Κι' ἐγώ, Πανεξοχώτατε καὶ Δήμαρχε γαλάντη,
ἐκάλεσα τὸν Κούμπερλανδ, τὸν πρῶτο νομάντι,
καὶ μοῦσφιξε τὸ χέρι μου, μ' ἐκύτταξε καλά,
κι' ἔτσι μοῦ εἶπε Ἀγγλιστί μὲ λόγια στρογγυλά:
«Ξέρω τί σκέπτεσαι καὶ σύ, ἀλλὰ σὲ βεβαιώνω
πῶς ὅ,τι τώρα σκέπτεσαι θὰ μείνῃ σκέψις μόνο...
μ' αὐτὴ τῇ σκέψι 'λίγνεψες κι' ἀκόμη θὰ λιγνέψης
καὶ δι' αὐτὸ ποῦ σκέπτεσαι δανείσου κι' ἄλλων σκέψεις,
κι' ἂν γιὰ παράδες δανεικοὺς ἀδίκως βασανίζεσαι
ἀλλ' ὅμως σκέψεις εἰμπορεῖς εὐκόλως νὰ δανείζεσαι.»
Μὰ νὰ κι' ἡ Βίντλεϋ, 'ψηλὴ καθὼς τὸν Καραπάνο,
ποῦ μιὰ φορὰ ἐσήκωσε σὲ μιὰ καρέκλ' ἀπάνω
πέντ' ἔξη Αὐτοκράτορας κι' ὁκτῶ Καγκελαρίου
κι' ἡ ρώμη της κατέπληξε κυρίας καὶ κυρίους.
Κι' ἐγώ 'στὴν Μίς Ἑλληνικά παρουσιάζω φόντα
νὰ 'δῶ ἂν μὲ τὸ χέρι της θὰ πᾶνε 'στὰ ὀγδόντα,
μὰ μ' ὅλην της τὴν δύναμιν καὶ μ' ὅλην της τὴν ρώμην
ἀδύνατον νὰ σηκωθοῦν, καὶ μοῦ ζῆτεῖ συγγνώμην,
κι' ἐγώ τῆς λέγω «δύναμις, μωρὴ Ἀμερικᾶνα,
ποῦ σὲ σηκώνω βαρῶν φημίζεσαι γιὰ μάννα,»
ἀλλὰ τοῦ κάκου, στέκονται ἀσήκωτα τὰ φόντα
κι' ἡ Μίς ἀπὸ τὴν φούρκα της τὰ πόδια της ἐβρόντα.
Μὰ κι' ἓνα εἰκοσάφραγκο τῆς βάζω 'στὰ τριάντα
καὶ τῆς φωνάζω «Βίντλεϋ, ἀνδρίσου καὶ νταγιάντα,
κι' ἐδῶ σὲ θέλω μιὰ φορὰ τὸν κόσμον νὰ ξιππάσης
καὶ 'στὰ εἰκοσιτέσσερα νὰ μοῦ τὸ κατεβάσης,»
ἀλλὰ τοῦ κάκου, Δήμαρχε, κι' αὐτὸ δὲν κατωρθώθη,
ἐκεῖνο δὲν κατέβηκε κι' ἡ Μίς ἀπελιθώθη.
Τότε κι' ἐγώ τῆς 'φώναξα «Μίς Βίντλεϋ, γκρεμίσου
κι' ἐδῶ θαρρῶ πῶς πέρασι δὲν ἔχ' ἡ δύναμις σου.»

Δι' ὅλ' αὐτὰ παρακαλῶ σὺν φίλος ἀληθῆς
πρὶν νὰ 'βρεθῇ τὸ δάνειον νὰ μὴν παραιτηθῇς,
καὶ μάθε πῶς τὰ πράγματα πηγαίνουν τώρα πρίμα
κι' ἐντὸς ὀλίγου, Δήμαρχε, θὰ πλημμυρῇ τὸ χρῆμα.
Μὴ θέλῃς καὶ μὲ ντράβαλα 'δικά σου νὰ ἰδρώσω,
δὲν εἶναι ἡ παραίτησις παντάπασιν δικαία,
κι' ἂν μὲ τοῦ Λό τὴν ἔχθρην τὸ δάνειον σκαρώσω
θὰ σοῦ δανείσω μερικὰ γιὰ δρόμους κι' ἀναγκαῖα.»

Αὐτὰ, μωρὲ φοῦνι μου, 'στὸν Δήμαρχό μας λένε,
ὅμως αὐτὸς οὐ βούλεται εἰς ταῦτα συνιέναι,
καὶ τώρα ποῦ κι' ὁ Δήμαρχος 'στ' ἀλήθεια παραιτήθη
κι' ἡμεδαπῶν κι' ἀλλοδαπῶν μοιρολογοῦν τὰ πλῆθη,
ἴσως σηκώσουν 'γρήγορα κι' ἐμᾶς ἀπὸ 'δῶ πέρα
καὶ χάσωμεν τὸν καθαρὸν τῶν Ἀθηνῶν ἄερα.

(Αὐτὰ κρυφοκουθέντιζαν τῶν φορημῶν τὰ πτώματα,
ἐνῷ δὲ τὸ πτολίεθρον ἐδόγγα τὸ δαιμόνιον,
ἐκεῖνα πάλιν ἐκλείσαν τὰ φλύκρά των στόματα
καὶ πηρεδύθησαν νεκρὰ 'στὸν ὕπνον τὸν αἰώνιον.)

Γ'.

Ὡρα τελευταία
καὶ βοή ματαία.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς μοῦ εἶπε πάλι τέτοια:
«μὴ μᾶς τὰ κάνῃς τέσσερα, Μελᾶ, τὰ καμπάτια
καὶ δέξου νᾶσαι Δήμαρχος μονάχα γιὰ τὰ μάτια
τώρα ποῦ φεύγει κι' ἡ Βουλὴ καὶ πᾶει 'στὰ κομμάτια,

κι' ἐλύσσαξα τοὺς Βουλευτὰς μὲ δυνατό νυκτέρι
καὶ μᾶς 'στὰ οὐρητήρια τοὺς ἔστηνα καρτέρι,
καὶ μ' ὅλο τὸ χασμούρημα καὶ τὴν πολλὴ των νύστα
ἐφήφρισαν τὴν ἀκριβὴ τοῦ ξενοδόχου λίστα,
καὶ μὲ καρδιά μ' εὐχήθησαν οἱ φίλοι μιὰ γιὰ πάντα
νὰ φέρω σοῦρ καὶ βερσεσὲ τὴν ἔρημη λοκάντα,
καὶ τώρα τὸ κεφάλι τοῦ ὁ Θεωδωράκης γέρνει
'σ' ὅσα στεφάνια τοῦστελιν πολλοὶ γιὰ τὸνομά του,
κι' ὁ Ράλλης γιὰ τὸ σπῆτι τοῦ τὸ φύσημά του πῆρε
καὶ βάζει γιὰ κατάπλασμα τὸ νέο σύστημά του,
κι' ἐχθροὶ καὶ φίλοι δεξιά κι' ἀριστερὰ σκορπᾶνε
κι' ἀνάβουν τὰ τσιγάρα των καὶ πᾶνε, πᾶνε, πᾶνε.

Ὁ κύριος Πρωθυπουργὸς τέτοια μοῦ λέει κι' ἄλλα,
ὅμως ἐγώ τὸν σβέρο μου δὲν βάζω 'στὴν κρεμάλα,
κι' ἀκούων τὸ καθήκον μου καὶ τὴν συνείδησίν μου
στέκω σὺν πρὶν ἀκλόνητος εἰς τὴν ἀπόφασίν μου.

Βραβεῖτε τὰ καμπαναριά, εὐδαίμονες πολῖται,
κι' ἡ προσφιλὴς σας ὑπαρξὶς ποσῶς δὲν ἀπειλεῖται.
Ὁ Βασιλεὺς καὶ κύριος κρυφὰ μοῦ ξαναμήνυσε
καὶ μὲ καμπόσα λόγια τοῦ πολὺ μὲ συνεκίνησε,
κι' ἐπιθυμῶν 'στὸν Ἀνακτα νὰ μὴν ἀντισταθῶ
ἐσκέφθην κι' ἀπεφάσισα νὰ μὴν παραιτηθῶ,
κι' ἀφοῦ τὰ εἶπαμε κι' οἱ ὅλοι μὲ ὅλη τὴν ἐντέλεια
ἐπῆγα 'γὼ 'στὴν Κηρισιὰ κι' ἐκεῖνος 'στὴν Δεκλίνα,
καὶ νὰ χρωστᾶτε, βρε παιδιὰ, 'στὸν Βασιλέα χάρι,
γιατὶ χωρὶς ἐπέμβασιν τοῦ Γεωργίου πρώτου
θῆργαζαν οἱ ταμπάκηδες τὸ δόλιο σας τομάρι
κι' οὐτ' ἓνα δὲν θ' ἀπέμενε ρουθοῦνι πατριώτου.

Ἄς παύσουν τῶν συκοφαντῶν ἡ μόμολαις κι' οἱ λῆρη,
'πῆτε τὸ Πολυχρόνιον ἐμπρὸς εἰς τὸ Παλάτι,
καὶ κάθε φερετροποιὸς ἀφεύκτως θὰ φαλῆρη
καὶ τὰ μαλλιά του θὰ μαδῇ μὲ τὸ πολὺ κεσάπη.
Ἀπὸ κινδύνους σώζεσθε παμπόλλους καὶ ποικίλους,
Χριστὸς ἀνέστη ψάλλετε κι' ἀσπάζεσθε ἀλλήλους,
τῷ ὑπερμάχῳ Βασιλεῖ μεγάλα νικητήρια,
ὡς λυτρωθέντες τῶν δεινῶν θερμὰ εὐχαριστήρια,
κι' ἄς ἀναγράψ' ἡ πόλις σας τῷ ρέκτη Θεοτόκῃ
ὅτι δὲν πρέπει τὸν Μελᾶ νὰ τὸν καταδιώκῃ,
κι' ἂν τώρα ἡ παραίτησις σχεδὸν ἀνακαλεῖται
ἀλλὰ προσέξτε καλά, τῶν Ἀθηνῶν πολῖται,
μὴ μοῦ καπνίσῃ κι' ἄλλοτε νὰ δυσαρεστηθῶ
καὶ τὰ σοφὰ μου σχέδια κανέναν ἄς μὴ μάχεται,
γιατὶ ἂν κι' ἄλλη μιὰ φορὰ ξαναπαραιτηθῶ
ἐ! τότε δὲν γλυτώνετε καὶ Δράκου ρίζα νάχετε.

Ταρλαμπούμπα, тарлаλό,
τί ἀνέλπιστο καλό.

Ταρλαμπούμπα, тарлалоῦ,
γεια σου, χώρα Μιχαλοῦ,
καὶ 'στὸ τόσο σου τὸ χάλι
ξαναδέξου τὸν Μιχάλη.

Ταρλαμπούμπα, тарлалаῖ,
ἴπ... ἴπ... οὔρρα τοῦ Μελᾶ.

